

Веднажъ на сиромаха се свършило брашното. Дѣцата му нѣмали залѣкъ хлѣбъ и отъ гладъ започнали да плачатъ. Отишѣлъ той при богатия си братъ, да му даде малко храна.

— Дай ми, братко, казалъ той, само една крина брашно, защото нѣмамъ корица хлѣбъ въ къщата си. . . . А дѣцата ми плачатъ за хлѣбъ!

— Ще ти дамъ, ако дадешъ да ти извадимъ едното око! — отговорилъ братъ му.

Слѣдъ дълго окайване сиромахътъ се съгласилъ и братъ му извадилъ едното око. Той си отишѣлъ въ къщи; жена му, като го видѣла съ извадено око, извикала:

— Какво ти се случи, мъжьо! . . . Гдѣ ти е окото?

— Ехъ, гдѣ ми е окото . . . едва проговорилъ той. Отидохъ при брата си, за да ми даде малко брашно, а той ми каза: „Ще ти дамъ, ако се съгласишъ да ти извадя окото. . . . Нѣмаше какво да правя, съгласихъ се.

Изминали се нѣколко седмици и сиромахътъ пакъ нѣмалъ какво да яде. Нѣмало отъ къдѣ да вземе. Отишѣлъ пакъ при брата си и му казалъ:

— Братко, помогни ми! Брашното ми се свърши, нѣма какво да ядемъ. . . .

— Ще ти дамъ, ако дадешъ да ти извадя и другото око.

— Братко, какво говоришъ? Какво ще правя безъ очи? Смили се надъ мене и не искай това! . . .

Но братъ му не искалъ и да чуе. Сиромахътъ билъ принуденъ пакъ да се съгласи. Извадилъ му и другото око и му далъ брашно.

Отишѣлъ си сиромахътъ въ къщи. Жена